

Arrest

nr. 263 418 van 8 november 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. HARDY en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 25 april 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 18 november 2019 om internationale bescherming. Op 28 mei 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 31 mei 2021 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Holguin, Cuba en heeft u de Cubaanse nationaliteit. In 2015 startte u als commercieel specialiste in een fabriek van de overheid die suikerriet verwerkte, genaamd KTP. In december 2016, nadat u van uw werk terugkeerde, zag u dat er zich heel wat mensen verzameld hadden voor de woning van één van uw burens. U wist dat de familie die er woonde zich verzette tegen de Cubaanse regering. Deze menigte, voornamelijk mensen van de regering gekleed als burgers, hadden zich daar verzameld voor een verwerpingsactie. Onder deze mensen bevonden zich verschillende collega's van u. Zij waren verbaal agressief en zij wouden de omheining over gaan om de woning binnen te dringen. Op dat moment riep u echter tegen die groep mensen dat er kinderen binnen waren en dat zij niet binnen mochten gaan. Uiteindelijk drong die groep mensen de woning niet binnen en gebeurde er niets. Midden januari 2017 werd u op uw werk aangesproken door uw directe baas E. P. L. (...) die u vroeg of u geen militant wou worden voor de Communistische Partij van Cuba. U zei dat u geen interesse had. Enkele dagen later ontving u van V. M. (...), het hoofd van de partijkern binnen KTP, een officieel voorstel om lid te worden. Ook nu weigerde u opnieuw. U had vrienden die wel militant waren en u vertelden dat er heel wat over u werd gepraat tijdens de vergaderingen van die partijkern. Zij hadden het onder meer over mogelijke fouten die u zou kunnen maken. Na deze weigering, stond er bij u thuis vaak een wagen voor de deur met hierin personen in uniform die u in de gaten hield. U vermoedde dat die er stond wanneer zij dachten dat er een manifestatie van de oppositie of een bijeenkomst zou plaatsvinden. Op het werk werd u elke drie maanden gecontroleerd en vonden zij altijd fouten waardoor u boetes en administratieve sancties kreeg. Intussen werd u nog steeds gevraagd om militant te worden. Op 12 mei 2017 klopten er vier politieagenten bij u aan. Zij zeiden dat zij een huiszoeking kwamen verrichten en hiervoor een huiszoekingsbevel hadden, maar zij toonden dit niet. Zij doorzochten de woning waar u met uw moeder en dochter woonden. U vroeg hen om het huiszoekingsbevel te tonen, waarop u in een discussie verwickeld raakte met een agent. Op een bepaald moment hief de agent zijn hand op en kwam uw neef S. (...), die op dat moment bij jullie was, tussen waarop hij een discussie begon met de agent. De agenten besloten hem hierop te arresteren en namen hem mee. Hij werd drie dagen gevangen gehouden. U ging naar de politie en er werd u verteld dat hij werd vastgehouden omdat hij geen respect had getoond voor de politie en een bedreiging was voor de openbare orde. Uw moeder ging naar het hoofd van de politie-eenheid waar hij werd vastgehouden en legde de hele situatie uit. Daar werd haar gezegd dat hij werd vastgehouden voor het verstoren van de openbare orde. Uw neef werd na het betalen van een borg door u, vrijgelaten. Uw neef werd wel officieel in beschuldiging gesteld en hij diende een boete te betalen. Hij verliet enkele maanden later Cuba omwille van deze situatie. Hierna kwamen de autoriteiten ongeveer elke drie maanden een huiszoeking verrichten, steeds zonder huiszoekingsbevel. U vroeg hier ook niet meer achter en zij namen ook nooit iets mee. Sinds 2018 wou u reeds Cuba verlaten omwille van de problemen die u er kende, maar omwille van uw functie bij het bedrijf kon u geen paspoort aanvragen. In 2019 kon u dankzij de directeur van het bedrijf van afdeling veranderen en werkte u niet meer onder E. (...), maar kreeg u nog steeds controles omdat er geen vervanger werd gevonden voor uw vorige taken. U ging vanaf dan ook elke maand een week à tien dagen naar andere provincies in Cuba voor uw werk. U vroeg dan uw paspoort aan in La Havana tijdens een werkreis. U bewoog een visum voor België omdat u een uitnodiging had gekregen van de ex-echtgenoot van uw zus L. (...) die reeds meer dan twintig jaar in België woont. Op 25 april 2019 reisde u per vliegtuig van La Havana naar Duitsland. Vanuit Duitsland reisde u per wagen verder naar België. Nadat uw visum verviel in augustus 2019 begon u zich te informeren over wat het hele proces van internationale bescherming inhield en wat u moest doen. Op 18 november 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. U vreest dat u bij een terugkeer naar Cuba problemen zal blijven kennen omdat u anders denkt en dat zij op een bepaald moment een reden zullen vinden om u te arresteren. Bovendien heeft u er geen werk meer en aldus geen middelen om uw dochter er te onderhouden.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw originele paspoort; een origineel betalingsbewijs van een boete, d.d. 23 oktober 2017; een origineel document betreffende de storting van de borg voor uw neef S. R. P. (...), d.d. 15 mei 2017; screenshots van een gesprek met de directeur van het bedrijf waar u werkte betreffende de controles die u kreeg op uw werk; screenshots van een gesprek met uw ex-collega O. (...) betreffende het ontbreken van documenten; fragmenten uit een toespraak van de Cubaanse president Miguel Diaz-Canel over partijmilitanten die verwerpingsacties houden. Na afloop van uw tweede persoonlijk onderhoud maakte u per e-mail, d.d. 8 mei 2021, nog volgende documenten over: kopieën van documenten uit uw tewerkstellingsdossier bij KTP, een kopie van uw toegangsbadge, screenshots van de officiële KTP Facebookpagina alsook screenshots van Facebookprofielen van voormalige KTPcollega's; screenshots van uw communicatie met uw ex-collega O. (...); een screenshot

van uw communicatie met uw neef S. (...). Voorts stuurde uw advocaat per e-mail een aantal opmerkingen, met name op 5 maart 2021 betreffende uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op 26 maart 2021 betreffende uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U verliet Cuba omdat u problemen kende met leden van de Communistische partij en de Cubaanse autoriteiten omdat u anders denkt en weigerde lid te worden van de Communistische partij. U vreest bij een terugkeer naar Cuba ten gevolge van deze problemen steeds te moeten vluchten en dat zij op een bepaald moment wel een reden zullen vinden om u gevangen te nemen (CGVS II, p. 9). U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u door de Cubaanse autoriteiten en/of leden van de Communistische partij van Cuba geïsoleerd wordt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u hoewel u reeds sinds april 2019 in België verblijft, u pas een zevental maanden later op 18 november 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende (CGVS I, p. 6). Uw verklaring dat uw visum geldig was tot augustus 2019 en u zich eerst volledig wou informeren voor u aan dat proces wou beginnen (CGVS I, p. 6), is geenszins voldoende om uw nalaten te rechtvaardigen. Een dergelijke houding is immers niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Hiermee zet u de geloofwaardigheid en de ernst van uw ingeroepen vrees danig op de helling.

De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in Cuba met leden van de Communistische partij en de Cubaanse autoriteiten wordt verder ondermijnd door een aantal merkwaardigheden en incoherenties die werden vastgesteld. Zo is het opmerkelijk dat hoewel u de aanleiding van uw problemen bij een incident legt waarbij u tussenkwam ten voordele van uw burens die opposanten waren (CGVS I, p. 9), u verder weinig informatie over deze burens kan geven, niettegenstaande de zoon van deze familie uw familie thuis opzoekt en uw oom bevriend was met de buurman (CGVS I, p. 11-12). Zo wist u enkel dat een van hun kinderen P. (...) genoemd werd en dacht u dat de man A. Z. (...) heette. U wist evenmin of zij tot een specifieke oppositiebeweging behoorden noch had u daar ooit achter geïnformeerd (CGVS I, p. 11). U wist daarentegen wel gedetailleerd te vertellen over hun problemen die zij kenden met de Cubaanse autoriteiten (CGVS I, p. 12). Geconfronteerd dat u dit wel wist, maar bijvoorbeeld niet hun namen, gaf u hiervoor de weinig afdoende uitleg dat uw moeder over de situatie vertelde, maar dat u daar niet echt mee bezig was en ook geen tijd had om te praten (CGVS I, p. 12). Een dergelijk gebrek aan interesse in elementen die betrekking hebben op uw relaas, doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

U verklaarde verder dat u sinds januari 2017 op het werk problemen kende – problemen waarvan u stelde dat zij het gevolg waren van uw tussenkomst bij de burens (CGVS I, p. 9) –, met name dat u bleef weigeren om militant te worden van de Communistische partij en dat u daardoor meer dan normaal werd gecontroleerd. Ten gevolge van deze controles, kreeg u heel wat boetes en administratieve sancties (CGVS I, p. 9, 14). Bovendien vernam u van een collega dat er over u en alle mogelijke fouten die u zou kunnen maken werd gepraat tijdens de partijkern van uw bedrijf (CGVS I, p. 14). Dit is echter moeilijk in overeenstemming te brengen met het feit dat u ondanks al deze moeilijkheden hier wel bleef werken tot april 2019 (CGVS I, p. 4). Geconfronteerd hiermee, repliceerde u dat u dacht dat zij op zoek

waren naar een hele grote fout die u in de gevangenis zou kunnen laten belanden (CGVS I, p. 16). In het licht van de door u beweerde opeenstapeling van controles en sancties kan deze uitleg hier niet overtuigen. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt immers dat u op uw eigen vraag in 2018 van afdeling kon veranderen en u de vrijheid kreeg om elke maand een week à tien dagen voor uw werk naar een andere provincie te gaan (CGVS I, p. 12, 16). U stelde dat dit met hulp van de directeur van het bedrijf was en dat hij u ook reeds eerder in bescherming had genomen (CGVS I, p. 10, 16). Gezien u eveneens verklaarde dat de directeur van het bedrijf ook gesanctioneerd kon worden door de partijkern (CGVS I, p. 14), is dit, indien u daadwerkelijk zou gevisieerd worden door de partijkern van uw bedrijf, weinig aannemelijk, te meer u ook verklaarde dat uw directeur niet wist waarom u zo vaak gecontroleerd werd en hij evenmin kon regelen dat u voor bepaalde taken niet langer verantwoordelijk was (CGVS I, p. 15-16). Uw verklaringen betreffende zijn rol missen dan ook elke coherentie. Voorts stelde u dat u sinds januari 2017 thuis in de gaten werd gehouden door een wagen met personen in uniform erin. Deze wagen volgde u eveneens wanneer u uw woning verliet (CGVS I, p. 16). Gezien de wagen er niet heel de tijd stond, dacht u dat – hoewel u hier geen enkele concrete aanwijzing voor had (CGVS II, p. 5) – dit was wanneer er bij uw burens een groep van verzetsmensen samenkwam (CGVS II, p. 5). In het licht van voorgaande verklaringen, is het dan ook weinig geloofwaardig dat u, die van 2017 tot uw vertrek in 2019 in de gaten werd gehouden, niet gevolgd werd wanneer u maandelijks voor uw werk naar een andere provincie in Cuba ging (CGVS I, p. 17 / CGVS II, p. 4-5). Uw uitleg dat dit was omdat u met een wagen van het werk was, weet hier wederom niet te overtuigen (CGVS I, p. 17).

Verder verklaarde u eveneens dat er een huiszoeking bij u thuis plaatsvond in mei 2017 waarbij uw neef werd aangehouden (CGVS I, p. 9 / CGVS II, p. 5-6). Ter ondersteuning hiervan legde u een document neer waarin staat dat u zijn borg betaalde. Gelet dat uit dit document niet geconcludeerd kan worden dat er een huiszoeking bij u plaatsvond noch dat er in vermeld wordt in welke concrete omstandigheden uw neef werd aangehouden, werd u gevraagd bijkomende bewijsstukken in te dienen betreffende dit incident. Immers uit uw verklaringen blijkt dat er wel degelijk dergelijke bewijzen zijn, met name betreffende zijn in beschuldigingsstelling en de boete die hij diende te betalen (CGVS II, p. 7). U legde na afloop van uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal een screenshot van een gesprek met uw neef voor waarbij u in uw begeleidende e-mail van 8 mei 2021 verklaarde dat hij geen documenten uit Cuba heeft. Dat u evenwel in dit gesprek niet vraagt waar deze documenten dan wel zouden kunnen zijn – hij woonde immers in de woning van uw zus achter jullie woning in Cuba (CGVS II, p. 5) –, doet evenwel vraagtekens rijzen bij de oprechtheid van uw poging tot het bekomen van de gevraagde bewijsstukken. Er kan nochtans redelijkerwijze van een verzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven.

Ten slotte is het opmerkelijk dat u, rekening houdend met de door u aangehaalde problemen met de Cubaanse autoriteiten, zonder problemen een paspoort kon bekomen en het land legaal per vliegtuig kon verlaten (CGVS I, p. 5, 7). Dit staat immers haaks op uw verklaringen dat u gevisieerd werd door de Cubaanse autoriteiten. Dat u die in Holguin woonde uw paspoort in La Havana bekwam en daar ook vertrok (CGVS II, p. 9), weet gezien de ernst van de door u beweerde gebeurtenissen dan ook niet te overtuigen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u door de Cubaanse autoriteiten en of leden van de Communistische partij gevisieerd werd.

Betreffende uw verklaring dat u bij een terugkeer naar Cuba geen werk meer zou hebben en aldus geen middelen om uw dochter te onderhouden (CGVS II, p. 9), dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakte dat u op uw werk gevisieerd werd door de Cubaanse autoriteiten en of leden van de communistische partij. Dergelijke motieven zijn aldus louter van socio-economische aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In onderhavig verzoek zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in uwen hoofde suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond. Bovendien blijkt uit niets dat u, die in het verleden reeds verschillende jobs uitoefende (CGVS I, p. 4) bij een terugkeer naar Cuba geen toegang zou hebben tot de Cubaanse arbeidsmarkt.

Volledigheidshalve kan voor wat betreft het feit dat u reeds meer dan 2 jaar geleden Cuba verlaten heeft, gewezen worden op de in de Cubaanse migratiewet opgenomen 'repatriëringsprocedure' die Cubanen toelaat ook na 2 jaar afwezigheid terug te keren naar Cuba. Ook afgewezen verzoekers

kunnen van deze procedure gebruik maken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat wat betreft uw vrees dat de Cubaanse autoriteiten op de hoogte zouden kunnen komen van uw verzoek tot internationale bescherming in België (CGVS I, p. 6), de Belgische autoriteiten de Cubaanse autoriteiten niet inlichten over uw verzoek om internationale bescherming. Cubanen die meer dan twee jaar in het buitenland verbleven hebben worden bovendien niet langer beschouwd als ideologisch verdacht. Informatie stelt dat terroristen, Cubanen met oppositie-activiteiten en Cubanen die ernstige misdrijven hebben gepleegd of tegen wie een rechtszaak loopt van deze procedure worden uitgesloten. Ook wie destijds Cuba illegaal verlaten heeft, kan bij een terugkeer geconfronteerd worden met moeilijkheden. U heeft, mede gelet op voorgaande vaststellingen aangaande uw vluchtrelaas en uw legaal vertrek uit Cuba, dergelijk profiel niet. Tot slot merkt het Commissariaat-generaal op dat onderhavige beslissing enkel een uitspraak doet over de nood aan internationale bescherming, doch geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

De informatie waarop deze beslissing zich baseert werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit worden hier niet betwist, noch dat u werkzaam was bij de firma KTP. Betreffende het betalingsbewijs voor een boete, dient vastgesteld te worden dat deze niets zegt over de omstandigheden waarom u deze boete kreeg. Wat betreft de communicatie met uw ex-directeur en ex-collega betreffende de problemen die u kende op het werk of het ontbreken van documenten, dient er op gewezen te worden dat dergelijke gesprekken geen enkele objectieve bewijswaarde hebben. De storting van de borg voor uw neef S. (...) en uw communicatie over de gevraagde bewijsstukken werden reeds hierboven besproken. Wat betreft de toespraak van de Cubaanse president dient opgemerkt te worden dat hieruit niet besloten kan worden dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft. De door uw advocaat overgemaakte opmerkingen brachten geen inhoudelijke wijzigingen aan in uw verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de bepalingen en beginselen die zij geschonden acht, een beknopte weergave van haar asielmotieven en een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing, wijst verzoekster erop dat vaststaat dat zij “in een staatsbedrijf werkte, wat zichtbaarheid op haar bracht”, dat zij “in een militaire zone woonde” en dat zij dicht bij burens woonde die door de Cubaanse regering als tegenstanders werden beschouwd. Wat betreft de algemene situatie in Cuba, wijst verzoekster er ook op dat het vaststaat dat daar (vermeende) tegenstanders slachtoffer zijn van repressie. Zij verwijst hierbij naar – en citeert uit – het verslag “Cuba. Événements de 2020” van Human Rights Watch en het artikel « Javier Larrondo: Á Cuba, la répression reste très forte » uit het tijdschrift LePoint van 22 mei 2019. Ook voert zij onder verwijzing naar een Resolutie van het Europees Parlement van 10 juni 2021 over de mensenrechten en de politieke situatie in Cuba aan dat de schending van verschillende fundamentele rechten in Cuba verontrustend is. Verzoekster meent dat voor het lezen van haar verhaal en om haar verklaringen in de algemene context van Cuba te plaatsen rekening moet worden gehouden met deze algemene informatie en al deze elementen.

Vervolgens zet verzoekster het volgende uiteen wat betreft de gegrondheid van haar vrees voor vervolging en haar nood aan bescherming:

"2.4.1. Met betrekking tot de zeggende "laattijdige indiening" van haar verzoek

Sommige van verzoeksters familieleden verblijven in de VS en probeerden een oplossing te vinden om haar tot daar te krijgen, zodat zij daar asiel aanvraagt, en op dit manier ook herenigd zou zijn met enkele familieleden, die haar kunnen bijstaan.

Verzoekster wist ook niet dat een asielprocedure in België mogelijk was, wat een asielprocedure precies inhoudt noch hoe zij de procedure kon opstarten. Zij was bovendien bang dat deze procedure rampzalige gevolgen zou hebben voor haar dochter en haar moeder die nog steeds in Cuba verblijven. Het is pas nadat zij beseftte dat zij geen andere keuze had, dat zij meer informatie over de procedure kreeg, o.a. dat de asielprocedure vertrouwelijk is, dat zij besloot om asiel aan te vragen.

Men mag niet, in tegenstelling tot het CGVS, onderschatten hoe moeilijk het is om de internationale bescherming aan te vragen, des te meer wanneer er nog familieleden in het land van oorsprong leven.

(...)

(NPO I, pg. 6)

Men mag niet besluiten dat er sprake zou zijn van nalatigheid, en, in ieder geval, dat het vragen zou doen rijzen over verzoeksters eerlijkheid.

2.4.2. Met betrekking tot "inconsistenties" in verzoeksters verhaal

Verwerende partij is van mening dat de geloofwaardigheid van de door verzoekster aangehaalde problemen met de leden van de Communistische partij en de Cubaanse autoriteiten niet aannemelijk zijn omwille van inconsistenties over haar burens (punt 2.5.2.1.), over verzoeksters problemen op haar werk (punt 2.5.2.2.) en over de huiszoekingen (punt 2.5.2.3.).

Vooraf benadrukt verzoekster dat deze tegenstrijdigheden geenszins voldoende zijn om haar geloofwaardigheid in twijfel te trekken : het gaat om secundaire elementen.

2.4.2.1. Over haar burens

Verwerende partij benadrukt de weinige details dat verzoekster kon over haar burens geven terwijl de aanleiding van haar problemen begonnen bij een incident waarbij zij tussenkwam ten voordele van hen.

Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat verzoekster op elke dag naar werk ging, en dat zij geen tijd om met haar burens tijd door te brengen. Haar kennis van haar burens is aannemelijk gezien de graad van "relaties" dat zij had met hen. Verzoekster werkte op elke dag, zij moest elke maand tijdens 1 à 2 weken buiten haar stad werken. Zij had niet veel mogelijkheden om banden op te bouwen met de andere burgers.

Verzoekster heeft niettemin spontaan heel wat gegevens over dit buurgezin verstrekt: over de samenstelling van het gezin, over hun werk, over hun banden met de broer van haar mama (haar moederskant oom), over hun positie ten opzichte van de regering (openbare positie als tegenstanders), over hun relatie met haar burens (zij heeft uitgelegd dat zij hen kende, en dat zij altijd hen groeten – dit toont dat zij een gezellig gedrag hadden bij elkaar maar geen echte nauwe banden):

(...)

(NPO I, pg. 11)

Voorts heeft verzoekster uitgelegd waarom zij niet over meer details beschikte. Ze werkte elke dag gedurende lange uren. Zij verklaarde dat wat zij over hen wist, afhing van wat haar moeder haar vertelde. Deze – zoals het CGVS aangeeft – zag regelmatig de zoon van haar burens:

(...)

(NPO I, pg. 12)

(...)

(NPO I, pg. 11)

Ten slotte vergeet verwerende partij dat de cultuur in Cuba niet identiek is aan die in België. Het gebruik van "echte" namen en achternamen is zeer zeldzaam. Cubanen gebruiken veel bijnamen om elkaar aan te spreken.

Men kan redelijk niet verwachten van verzoekster dat zij meer over haar burens zou weten. De informatie dat verzoekster aan het CGVS heeft doorgegeven zijn afdoende.

Het feit dat haar moeder en oom goed bevriend waren met deze burens doet niets af aan de bovenstaande conclusies. Haar oom woonde niet bij haar, en de moeder van verzoekster zag alleen het kind van de burens. Verzoekster was afhankelijk van wat haar moeder bereid was haar te vertellen.

Verzoekster kon deze informatie niet verzinnen. Het is niet een gebrek aan interesse zoals geconcludeerd door het CGVS.

2.4.2.2. Over problemen op haar werk

Verwerende partij vindt vreemd dat verzoekster steeds tot april 2019 verbleef op haar werk ondanks haar problemen die in januari 2017 zijn begonnen (boetes, administratieve sancties, dat er werd over haar gepraat tijdens de partijkern van het bedrijf enz.)

Er zijn verschillende redenen waarom verzoekster niet sneller uit haar werk kon verlaten:

1) Ondanks haar pogingen om haar functie te verlaten en zich te distantiëren van haar directe chef E. (...), die enorme druk op haar uitoefende om lid van de Communistische partij te worden, is verzoekster er nooit in geslaagd. Zij heeft verschillende malen geprobeerd een eigen zaak op te zetten als zelfstandige, zonder succes;

2) Bovendien is verzoekster vast komen te zitten omdat zij haar baan niet kon opzeggen en zonder middelen achtergebleven. Ter herinnering, zij leefde nog steeds met haar dochter en haar moeder als afhankelijke personen. Het was onmogelijk voor haar om alles van vandaag op morgen achter te laten. Ze had geen andere keuze dan daar te blijven.

Er bestaan tal van mensen, in België ook, die in hun job blijven hoewel de situatie (erg) moeilijk is. Bestaansmiddelen zijn de prioriteit, en een andere job vinden is geen makkelijke taak.

Pas toen zij aan haar directeur en vriend (P. (...)) vertelde, slaagde zij erin binnen het bedrijf een andere baan te krijgen en in een andere afdeling te gaan werken. Zij moest echter tot 2018 wachten tot er een functie vrijkwam, zodat P. (...) haar kon overplaatsen zonder argwaan te wekken. Door deze wijziging kon verzoekster zich tenminste onttrekken aan de directe druk die E. (...) op haar uitoefende, hoewel daarmee niet al haar problemen waren opgelost.

Door zijn hoge positie in het bedrijf, had hij genoeg invloed om haar te verlossen van de druk waaronder zij stond.

De hulp van haar directeur was bovendien volledig geheim.

Verwerende partij benadrukt dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster persoonlijk het doelwit van de sancties was, omdat zij verklaarde dat de directeur ook door de partijkern kon worden gesanctioneerd.

Die interpretatie is niet juist. Wat verzoekster bedoelde was dat haar vriend ook risico's nam door haar te helpen, en dat hij ook door de partijkern kon worden gesanctioneerd, ondanks zijn positie als directeur. Dit ondersteunde eerder het feit dat de partijkern veel invloed had binnen het bedrijf.

Voorts is er niets tegenstrijdig aan het feit dat de directeur niet begreep waarom verzoekster zo vaak werd gecontroleerd. Het feit dat hij directeur was, betekent niet dat hij de hele onderneming leidde en op de hoogte was van alle sancties die in de onderneming plaatsvonden. Dit is een groot publiek bedrijf. Hij was de algemene directeur, maar hij had ook zijn eigen baas. Hij was dus niet noodzakelijk op de hoogte van alle beleidsmaatregelen die werden uitgevoerd door mensen hoger in het bedrijf dan hij.

Bovendien is de verbaasde reactie van de directeur niet onbegrijpelijk. Verzoekster zelf had zich niet kunnen voorstellen dat zij aan dergelijke controles en sancties zou worden onderworpen, enkel omdat zij de kinderen van haar burens heeft verdedigd en beschermd. Ze had geen seconde gedacht dat het zoveel gevolgen zouden zijn.

Ten slotte is het CGVS van mening dat verzoeksters verklaringen over de voor haar huis geparkeerde auto niet overtuigend zijn.

Verzoekster ziet niet in hoe zij had kunnen weten waarom deze auto voor haar huis geparkeerd stond en haar volgde toen zij naar haar werk ging. Dit bewijs is onmogelijk te leveren. Ze was niet van plan de agenten expliciet te vragen waarom ze haar in de gaten hielden.

Anderzijds is het feit dat zij niet meer werd gevolgd toen zij voor haar werk naar andere provincies reisde, zeer plausibel aangezien zij daar met een bedrijfswagen naartoe ging.

Dit is echter slechts een veronderstelling, aangezien verzoekster moeilijk kan bewijzen dat zij werd gevolgd, indien zij hen tijdens haar reizen niet heeft gezien.

2.4.2.3. Over de huiszoekingen

Verwerende partij verweet verzoekster dat zij niet alles in het werk heeft gesteld om de documenten betreffende de detentie van haar neef te verkrijgen – in het bijzonder, dat zij hem niet heeft gevraagd waar deze documenten dan wel zouden kunnen zijn.

Het CGVS benadrukt dat het neergelegde document waarin staat dat verzoekster de borg voor haar neef betaald heeft om hem vrij te krijgen, is niet afdoend om de huiszoeking in mei 2017 te bewijzen, noch in welke concrete omstandigheden haar neef aangehouden werd.

Het CGVS verweet verzoekster dat zij niet voldoende stappen heeft ondernomen om de inbeschuldigingstelling en de boete van haar neef neer te leggen bij het CGVS.

In tegenstelling tot wat beweert het CGVS heeft verzoekster haar best gedaan om een dergelijk bewijs te kunnen leveren. Het CGVS is te veeleisend tov verzoekster. Zij heeft haar neef gecontacteerd om alle documenten te verzamelen maar hij was gevlucht uit Cuba (wat door het CGVS niet betwist wordt) en heeft deze documenten niet meer.

Het feit dat haar neef in de woning van verzoekster zus woonde, achter haar eigen huis, doet geen afbreuk aan de onmogelijkheid om deze documenten terug te krijgen.

(...)

(NPO II, pg.7)

Verzoekster ziet niet hoe zij deze documenten zou kunnen krijgen.

Haar verklaringen, en andere documenten, zijn afdoende om deze gebeurtenissen als vaststaand te beschouwen.

Bovendien blijkt uit de screenshots die verzoekster tijdens haar onderhoud heeft overgelegd, duidelijk dat zij haar neef heeft gevraagd om haar te helpen en documenten te verkrijgen, maar dat hij heeft geantwoord dat hij niet wist hoe hij iets moest doen en dat hij niet meer documenten in zijn bezit had (stuk 7).

Het incident met haar neef en zijn arrestatie hebben binnen verzoeksters familie tot grote spanningen geleid. De moeder van haar neef (de tante van verzoekster) houdt haar verantwoordelijk voor wat er gebeurd is. Dit verzwakt de mogelijkheden voor verzoekster om dergelijke bewijs te kunnen verkrijgen.

In ieder geval is het bewijs van het betalen van de borg om haar neef vrijgelaten een begin van bewijs die de geloofwaardigheid van verzoekster aanzienlijk toeneemt.

Het CGVS heeft bovendien geen rekening met alle gedetailleerd verklaring afgegeven door verzoekster mbt de uitvoering van de huiszoekingen, wat er gebeurde, in welke omstandigheden, op welk moment, hoe werd haar neef gehouden, wat ze hebben gevoeld, hun angst, het trauma dat het veroorzaakte, hoe verzoekster en haar mama probeerden hem te bevrijden, de discussies met de politieagenten, hoeveel waren er, de stappen bij het politiekantoor, enz.:

(...)

(NPO I, pp. 9-10)

(...)

(NPO II, pg. 6)

Zonder document betreffende de omstandigheden van de arrestatie van haar neef, heeft verzoekster niettemin zeer gedetailleerd en spontaan uiteengezet wat er gebeurd was. Haar verklaringen zijn plausibel en consistent. Zij komen overeen met de algemene situatie die in Cuba wordt beschreven door de objectieve informatie (punt 2.4.).

Er zijn heel veel illegale aanhouding in Cuba, als daden van massale onderdrukking van elke vorm van oppositie.

De aanhouding van de neef van verzoekster overeenkomst met de vaststellingen van HWR in zijn laatste rapport (stuk 3, eigen onderstreping):

"(...)".

Vrije vertaling:

De regering blijft willekeurige detentie gebruiken om critici, onafhankelijke activisten, politieke tegenstanders en anderen lastig te vallen en te intimideren. Van januari tot augustus 2020 waren er 1.028 willekeurige aanhoudingen, volgens het Cubaanse Observatorium voor de Mensenrechten, een in Madrid gevestigde mensenrechtenorganisatie.

Veiligheidsbeambten leggen zelden arrestatiebevelen voor om de detentie van critici te rechtvaardigen. In sommige gevallen worden gedetineerden vrijgelaten nadat zij een officiële waarschuwing hebben gekregen, die aanklagers in latere strafprocessen kunnen gebruiken om een patroon van 'delinquent' gedrag aan te tonen.

Het spreekt over repressie van alle vormen van oppositie, waaronder de "eenvoudige" kritiek, zoals het gebeurde met de tussenkomst van de neef van verzoekster tegen het geweld en agressieve gedrag van de politieagenten.

2.4.3. Met betrekking tot haar legaal vertrek

Het CGVS trekt de asielaanvraag van verzoekster in twijfel omdat zij legaal het Cubaanse grondgebied heeft verlaten door middel van haar paspoort, en concludeert dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster door Cubaanse autoriteiten persoonlijk gevisieerd is.

Verzoekster heeft nochtans uitgelegd dat het niet gemakkelijk verliep, dat zij in 2018 voor het eerst had geprobeerd een paspoort aan te vragen om te vluchten, maar dat dit nooit was gelukt.

Verzoekster heeft immers verschillende dingen opgezet om haar paspoort te hebben in geheim:

- Zij heeft eerst aangevraagd om een andere functie te kunnen uitoefenen, zodat zij niet aan E. (...) moest beantwoorden (haar afdelingsleider);
- Zij heeft de hulp van P. (...) – de algemene directeur – gehad om komaf te maken met de regularisatie van haar paspoort;
- Door P. (...) had verzoekster een "invloed" persoon die heeft drie keer de minister van de industrie gezien om dat te regelen;

- Zij heeft haar paspoort niet in haar eigen gebied gevraagd maar in La Havana;
 - Zij heeft geprofiteerd van een werkreis om te vluchten, om geen vermoeden te wekken;
 - Zij heeft alle administratieve zaken geregeld ver buiten de stad waar zij woonde;
- Het feit dat verzoekster het land legaal verlaten heeft is op zichzelf geen indicatie dat ze niet door de Cubaanse autoriteiten gevisieerd is.
- Integendeel, alle bovenstaande bewijzen van haar zorgvuldigheid om van Cuba te kunnen vluchten toonden echter dat zij risico's loopt van vervolgingen door de Cubaanse autoriteiten.

2.4.4. Met betrekking tot haar socio-economische problemen in geval van terugkeer

Het CGVS is van mening dat de socio-economische moeilijkheden ten gevolge van haar positie van beschouwde tegenstanders niet relevant zijn. Hij beweert dat er geen elementen bestaan die kunnen leiden tot de conclusie dat, in geval van terugkeer naar Cuba, zou verzoekster tot menselijke behandeling worden geconfronteerd. Hij stelt bovendien vast dat het blijkt uit niets dat verzoekster in geval van terugkeer, geen toegang zou hebben tot de Cubaanse arbeidsmarkt.

HRW heeft vastgesteld dat de repressie van de oppositie door Cubaanse autoriteiten gaat ook over ontslag en maatregelen die over de toegang tot werk uitoefenen (stuk 3) (eigen onderstreping):

"(...)"

Vrije vertaling :

De Cubaanse regering onderdrukt en bestraft afwijkende meningen en openbare kritiek. De tactieken tegen critici omvatten afranselingen, publiekelijk aan de schandpaal nagelen, reisbeperkingen, kortdurende hechtenis, boetes, online pesterijen, toezicht en ontslag.

Uit een rapport van Amnesty dd. 2017 is het vastgesteld dat de beperking van de toegang tot arbeidsmarkt is gebruikt als een instrument van repressie (stuk 6) (eigen onderstreping):

"(...)"

Vrije vertaling:

"Cuba. De arbeidsmarkt als instrument van repressie: verdachte critici riskeren levenslang van werk te worden beroofd.

Cubaanse burgers die ervan verdacht worden op enigerlei wijze kritisch te staan tegenover de levensomstandigheden in het land, lopen het risico te worden lastiggevallen op het werk of zelfs zonder werk te komen zitten, omdat de autoriteiten hun controle over de arbeidsmarkt gebruiken als een extra pressiemiddel, aldus Amnesty International in een nieuw rapport dat op 16 november is vrijgegeven.

Het rapport, *Your mind is in prison*, toont aan dat decennia van willekeurig gebruik van het strafrecht en andere illegale praktijken, zoals discriminerende en onrechtmatige ontslagen uit overheidsfuncties en andere pesterijen in de opkomende particuliere sector, hebben geleid tot een systeem waarin zelfs niet-politiek geëngageerde Cubanen kritiek op de regering moeten vermijden als zij hun baan willen behouden."

Socioeconomische maatregelen zijn in verzoeksters geval, aktes van vervolging.

2.4.5. Met betrekking tot de "repatriëringsprocedure" in Cuba

Het CGVS is van mening dat het feit dat verzoekster Cuba sinds twee jaar verlaten heeft, en dat er bestaat een Cubaanse "repatriëringsprocedure" die onderdanen laat terug te keren ook na twee jaar afwezigheid. Hij benadrukt dat afgewezen verzoekers kunnen van deze procedure ook gebruik maken.

De analyse van het CGVS minimiseert de moeilijkheden voor verzoekster om terug naar Cuba te keren. De gevisieerde informatie biedt trouwens geen verzekering mbt politieke tegenstanders en mensen die door de Cubaanse overheden gevisieerd kunnen worden.

Uit het administratieve dossier kan het lezen dat:

- Het zegt dat de repatriëringsprocedure in principe geen punt van zorg is, omdat politieke tegenstanders er niet om vragen.

Hieruit blijkt dat deze procedure niet voldoende waarborgen biedt in geval van terugkeer voor mensen die tegenstanders zijn of zoals beschouwd.

- Het zegt ook dat een Cubaanse onderdaan die Cuba verlaat zonder toestemming, of die of die langer buiten Cuba verblijft dan door de Cubaanse autoriteiten is toegestaan, zal niet worden toegestaan terug te keren.

Verzoeksters visum is niet meer geldig, zij kon dus niet meer naar Cuba terug te keren.

- Als een Cubaanse onderdaan meer dan 24 maanden vanuit Cuba verlaat, zal hij als een emigrant beschouwd worden. Deze statuut heeft als gevolg het verlies van rechten, namelijk eigendomsrecht.

- Verder is het beschreven dat: "De analyse van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2020 vermeldt dat Cuba ook Cubanen in het buitenland die kritiek hebben op de regering, de toegang tot Cuba ontzegt".

- Ten slotte is het gezegd dat "verschillende bronnen melden dat er machtsmisbruik, met name door Cubanen die gerepatriëerd zijn. Veel repatrianten richten hun eigen bedrijf op en komen vervolgens in de problemen bij hun commerciële activiteiten".
Deze informatie spreken verwerende partij tegen."

Verzoekster besluit dat zij een vluchteling is en dat zij vanwege haar verzet tegen de acties van repressie van de Cubaanse autoriteiten, haar vlucht uit haar werk en land, en haar asielaanvraag in België een gegronde vrees heeft voor vervolging door de Cubaanse autoriteiten en de Communistische partij. Zij wijst erop dat zij al het slachtoffer is geweest van vervolgingen en bedreigingen en meent dat bijgevolg artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet moet worden toegepast. Rekening houdend met de documenten die zij heeft voorgelegd en met haar gedetailleerde verklaringen, dient haar ten minste het voordeel van de twijfel te worden gegund, aldus verzoekster, die nog meent dat haar in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming moet worden toegekend. In zeer ondergeschikte orde voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd, voor een betere analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) van de situatie van (gedwongen) terugkeerders in Cuba en van mensen die in het buitenland asiel hebben aangevraagd.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het verslag "Cuba. Événements de 2020" van Human Rights Watch (stuk 3);
- het artikel "Javier Larrondo: Á Cuba, la répression reste très forte" uit LePoint van 22 mei 2019 (stuk 4);
- de Resolutie van het Europees Parlement van 10 juni 2021 over de mensenrechten en de politieke situatie in Cuba (2021/2745(RSP)) (stuk 5);
- het verslag "Cuba. Le marché de l'emploi comme outil de répression: les détracteurs présumés risquent d'être privés d'emploi toute leur vie" van Amnesty International van 16 november 2017 (stuk 6);
- screenshots van de conversaties tussen verzoekster en haar neef (stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij door de Cubaanse autoriteiten en/of leden van de Communistische partij van Cuba gevisieerd wordt, nu (i) zij, hoewel zij reeds sinds april 2019 in België verblijft, pas een zevental maanden later een verzoek tot internationale bescherming indiende en zij geen voldoende verklaring geeft om haar nalaten te rechtvaardigen, (ii) zij, hoewel zij de aanleiding van haar problemen bij een incident legt waarbij zij tussenkwam ten voordele van haar burens die opposanten waren, weinig informatie over deze burens kan geven, (iii) haar verklaring dat zij sinds januari 2017 op het werk problemen kende moeilijk in

overeenstemming te brengen is met het feit dat zij ondanks al deze moeilijkheden hier wel bleef werken tot april 2019, (iv) haar verklaringen over de rol van de directeur elke coherentie missen, (v) het weinig geloofwaardig is dat zij, die van 2017 tot haar vertrek in 2019 in de gaten werd gehouden, niet gevolgd werd wanneer zij maandelijks voor haar werk naar een andere provincie in Cuba ging, (vi) er vraagtekens rijzen bij de oprechtheid van haar poging tot het bekomen van de gevraagde bewijsstukken en (vii) zij zonder problemen een paspoort kon bekomen en het land legaal per vliegtuig kon verlaten, omdat (B) zij niet aannemelijk maakte dat zij op haar werk geïsoleerd werd door de Cubaanse autoriteiten en of leden van de communistische partij en haar verklaring dat zij bij een terugkeer naar Cuba geen werk meer zou hebben en aldus geen middelen om haar dochter te onderhouden aldus motieven louter van socio-economische aard betreft die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ressorteren, omdat (C) de in de Cubaanse migratiewet opgenomen 'repatriëringsprocedure' Cubanen toelaat ook na twee jaar afwezigheid terug te keren naar Cuba en ook afgewezen verzoekers van deze procedure gebruik kunnen maken en omdat (D) haar documenten deze vaststellingen niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Cuba, te hebben verlaten omwille van problemen met de Cubaanse autoriteiten en leden van de Communistische Partij. Zij zou in december 2016, nadat zij terugkeerde van haar werk bij een fabriek van de overheid die suikerriet verwerkte gezien hebben dat er zich heel wat mensen voor een verwerpingsactie verzameld hadden voor de woning van één van haar burens waarvan zij wist dat deze zich verzetten tegen de Cubaanse regering en deze mensen, toen zij de woning wilden binnendringen, hebben toegeroepen dat zij niet binnen mochten gaan, waarna er niets gebeurde. Midden januari 2017 zou verzoekster op haar werk zijn aangesproken door haar directe baas E., die haar vroeg of zij geen militant wou worden voor de Communistische Partij van Cuba. Zij zou gezegd hebben dat zij geen interesse had. Enkele dagen later zou zij van het hoofd van de partijkern binnen de fabriek waar zij werkte een officieel voorstel hebben gekregen om lid te worden, wat zij opnieuw weigerde. Na deze weigering zou er bij verzoekster thuis vaak een wagen voor de deur hebben gestaan met personen in uniform die haar in de gaten hielden. Verzoekster verklaart tevens dat zij op het werk elke drie maanden gecontroleerd werd en dat men altijd fouten vond waardoor zij boetes en administratieve sancties kreeg. Op 12 mei 2017 zouden er vier politieagenten zonder een huiszoekingsbevel te tonen bij verzoekster hebben aangeklopt om een huiszoeking te verrichten. Verzoekster zou hierbij in een discussie verwickeld zijn geraakt met een agent, die op een bepaald moment zijn hand ophief. Verzoeksters neef, die op dat moment bij hen was, zou daarop zijn tussengekomen en een discussie zijn begonnen met de agent, waarop de agenten besloten hem te arresteren. Men zou deze neef drie dagen gevangen hebben gehouden tot hij werd vrijgelaten nadat verzoekster een borg betaalde. Verzoeksters neef zou wel officieel in beschuldiging zijn gesteld en een boete hebben moeten betalen, doch hij zou omwille van deze situatie enkele maanden later Cuba hebben verlaten. Hierna zouden de autoriteiten ongeveer elke drie maanden bij verzoekster een huiszoeking zijn komen verrichten, steeds zonder huiszoekingsbevel. In 2019 zou verzoekster dankzij de directeur van het bedrijf van afdeling hebben kunnen veranderen en niet meer onder haar directe baas E. hebben moeten werken, doch zij zou nog steeds controles hebben gekregen. Ook zou verzoekster vanaf dan voor haar werk elke maand een week à tien dagen naar andere provincies in Cuba zijn gegaan. Tijdens een van die werkreizen zou verzoekster in La Havana een paspoort hebben aangevraagd en op 25 april 2019 zou zij uiteindelijk Cuba hebben verlaten. Als reden waarom zij niet meer naar Cuba kan terugkeren haalt verzoekster ook aan dat zij er geen werk meer heeft en aldus geen middelen heeft om er haar dochter te onderhouden.

Ter staving van haar verzoek legde verzoekster in de loop van de administratieve procedure haar paspoort, een betalingsbewijs van een boete van 23 oktober 2017 en een document betreffende de storting van de borg voor haar neef van 15 mei 2017 voor, alsook fotokopieën van e-mails van haar advocaat van 5 maart 2021 en van 26 maart 2021 met opmerkingen over respectievelijk haar gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, van screenshots van een gesprek met de directeur van het bedrijf waar zij werkte, van screenshots van een gesprek met haar ex-collega O., van fragmenten uit een toespraak van de Cubaanse president Miguel Diaz-Canel over partijmilitanten die verwerpingsacties houden, van documenten uit haar tewerkstellingsdossier bij KTP, van haar toegangsbadge, van screenshots van de officiële KTP Facebookpagina, van screenshots van Facebookprofielen van voormalige KTP-collega's en van een screenshot van haar communicatie met haar neef (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten').

Haar paspoort, de documenten uit haar tewerkstellingsdossier bij KTP, haar toegangsbadge, de screenshots van de officiële KTP Facebookpagina en de screenshots van Facebookprofielen van voormalige KTP-collega's bevestigen de persoonsgegevens van verzoekster, haar reisweg en het feit dat verzoekster werkzaam was bij de firma KTP. Dit zijn elementen die hier niet ter discussie staan, doch die geen betrekking hebben op de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees. Het betalingsbewijs voor een boete zegt niets over de omstandigheden waarin of de redenen waarom verzoekster deze boete kreeg. De screenshots van gesprekken met haar ex-directeur en haar ex-collega over de problemen die zij kende op het werk of het ontbreken van documenten hebben geen enkele objectieve bewijswaarde daar dergelijke gesprekken eenvoudig in scene kunnen worden gezet. Bovendien betreft het hier slechts fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Wat betreft de toespraak van de Cubaanse president merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op dat hieruit niet besloten kan worden dat verzoekster persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit wordt door verzoekster niet betwist. Evenmin betwist verzoekster het motief in de bestreden beslissing dat de door haar advocaat overgemaakte opmerkingen geen inhoudelijke wijzigingen aanbrachten in haar verklaringen. Uit het document inzake haar storting van de borg voor haar neef S. kan blijken dat haar neef werd aangehouden en dat verzoekster voor zijn vrijlating een borg betaalde, doch niet dat er bij verzoekster een huiszoeking plaatsvond, noch in welke concrete omstandigheden haar neef werd aangehouden. Ook op basis van dit document kan aldus niet worden besloten dat verzoekster persoonlijk problemen heeft gekend met de Cubaanse autoriteiten of met leden van de Communistische Partij of dat zij deze dient te vrezen. Uit het screenshot van haar communicatie met haar neef kan blijken dat deze neef verklaarde geen documenten uit Cuba te hebben. Dat verzoekster dit stuk nogmaals voegt als bijlage bij haar verzoekschrift (stukkenbundel verzoekster, stuk 7), werpt hierop geen ander licht.

De algemene informatie die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekster, stukken 3-6), heeft betrekking op de algemene situatie in Cuba. Nu verzoekster hierin niet wordt vermeld, volstaat deze informatie op zich niet om in haar hoofde tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoekster voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, is de Raad vooreerst van oordeel dat het gegeven dat verzoekster pas na een verblijf van meer dan zes maanden in België een verzoek om internationale bescherming indiende een contra-indicatie vormt voor de geloofwaardigheid en de ernst van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Het gedrag van verzoekster kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood

heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoeksters laattijdige asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, is verzoeksters verklaring voor de laattijdigheid van haar verzoek, met name dat haar visum geldig was tot augustus 2019 en dat zij zich eerst volledig wou informeren voor zij aan dat proces wou beginnen geenszins voldoende om haar nalaten te rechtvaardigen.

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat sommige van haar familieleden in de Verenigde Staten verblijven en een oplossing probeerden te vinden om haar tot daar te krijgen, zodat zij daar asiel kon aanvragen en op die manier ook herenigd zou zijn met enkele van haar familieleden die haar kunnen bijstaan. Zij beperkt zich hiermee tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die niet in overeenstemming is met haar verklaringen op het CGVS voor het laattijdig indienen van haar verzoek om internationale bescherming (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 15 maart 2021, p. 6). Ook de argumentatie dat verzoekster niet wist dat een asielprocedure in België mogelijk was, wat een asielprocedure precies inhoudt of hoe zij de procedure kon opstarten en dat zij bovendien bang was dat deze procedure rampzalige gevolgen zou hebben voor haar dochter en haar moeder, die nog steeds in Cuba verblijven, kan allerminst als afdoende verschoening worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom zij al die tijd heeft nagelaten om minstens informatie in te winnen in een poging om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de door haar voorgehouden vrees die haar noopte haar land van herkomst te verlaten, dan wel haar verhindert ernaar terug te keren, te meer daar zij hier in België verblijft bij haar zus, die hier al 20 jaar verblijft en een Belgisch staatsburger is (*ibid.*, p. 3-4 en 6).

Verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar geschetste vrees. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij door de Cubaanse autoriteiten en/of leden van de Communistische partij van Cuba gevisieerd wordt.

Zo wordt in de bestreden beslissing ook nog geoordeeld dat de geloofwaardigheid van de door verzoekster aangehaalde problemen in Cuba met leden van de Communistische partij en de Cubaanse autoriteiten verder ondermijnd wordt door een aantal merkwaardigheden en incoherenties die als volgt worden toegelicht:

“Zo is het opmerkelijk dat hoewel u de aanleiding van uw problemen bij een incident legt waarbij u tussenkwam ten voordele van uw burens die opposanten waren (CGVS I, p. 9), u verder weinig informatie over deze burens kan geven, niettegenstaande de zoon van deze familie uw familie thuis opzocht en uw oom bevriend was met de buurman (CGVS I, p. 11-12). Zo wist u enkel dat een van hun kinderen P. (...) genoemd werd en dacht u dat de man A. Z. (...) heette. U wist evenmin of zij tot een specifieke oppositiebeweging behoorden noch had u daar ooit achter geïnformeerd (CGVS I, p. 11). U wist daarentegen wel gedetailleerd te vertellen over hun problemen die zij kenden met de Cubaanse autoriteiten (CGVS I, p. 12). Geconfronteerd dat u dit wel wist, maar bijvoorbeeld niet hun namen, gaf u hiervoor de weinig afdoende uitleg dat uw moeder over de situatie vertelde, maar dat u daar niet echt mee bezig was en ook geen tijd had om te praten (CGVS I, p. 12). Een dergelijk gebrek aan interesse in elementen die betrekking hebben op uw relaas, doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”

Verzoekster verwijt de commissaris-generaal geen rekening te houden met het feit dat zij elke dag naar haar werk ging en geen tijd had om met haar burens door te brengen. Dit kan evenwel niet verklaren dat zij wel gedetailleerd wist te vertellen over de problemen die haar burens kenden met de Cubaanse autoriteiten, doch verder weinig informatie over deze mensen kon geven, zelfs niet hun namen. Door te stellen dat wat zij over haar burens wist, afhing van wat haar moeder haar vertelde, verklaart verzoekster niet hoe het komt dat zij zelfs de namen van haar eigen burens niet kent en bevestigt zij in wezen haar gebrek aan interesse in haar burens, hoewel een incident bij deze burens volgens haar de aanleiding vormde voor haar problemen. Waar verzoekster nog laat gelden dat *“de cultuur in Cuba niet identiek is aan die in België”* en dat het *“gebruik van “echte” namen en achternamen”* er zeer zeldzaam is en vaak bijnamen worden gebruikt om elkaar aan te spreken, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Deze bewering kan bovendien niet verklaren dat verzoekster ook de bijnaam van haar buurvrouw en deze van een van de twee kinderen van haar burens niet wist. De gegevens die verzoekster wel kon vertellen over haar burens, met name

over de samenstelling van hun gezin, over hun werk, over hun banden met haar oom, over hun positie ten opzichte van de regering en over hun relatie met haar burens, doen, daargelaten de vraag of ze correct zijn, aan de voorgaande overwegingen geen afbreuk. Ook het gegeven dat haar moeder enkel het kind van haar burens zag, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Aldus slaagt verzoekster er niet in de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Daarnaast bevat de bestreden beslissing nog de volgende pertinente overwegingen:

“U verklaarde verder dat u sinds januari 2017 op het werk problemen kende – problemen waarvan u stelde dat zij het gevolg waren van uw tussenkomst bij de burens (CGVS I, p. 9) –, met name dat u bleef weigeren om militant te worden van de Communistische partij en dat u daardoor meer dan normaal werd gecontroleerd. Ten gevolge van deze controles, kreeg u heel wat boetes en administratieve sancties (CGVS I, p. 9, 14). Bovendien vernam u van een collega dat er over u en alle mogelijke fouten die u zou kunnen maken werd gepraat tijdens de partijkern van uw bedrijf (CGVS I, p. 14). Dit is echter moeilijk in overeenstemming te brengen met het feit dat u ondanks al deze moeilijkheden hier wel bleef werken tot april 2019 (CGVS I, p. 4). Geconfronteerd hiermee, repliceerde u dat u dacht dat zij op zoek waren naar een hele grote fout die u in de gevangenis zou kunnen laten belanden (CGVS I, p. 16). In het licht van de door u beweerde opeenstapeling van controles en sancties kan deze uitleg hier niet overtuigen. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt immers dat u op uw eigen vraag in 2018 van afdeling kon veranderen en u de vrijheid kreeg om elke maand een week à tien dagen voor uw werk naar een andere provincie te gaan (CGVS I, p. 12, 16). U stelde dat dit met hulp van de directeur van het bedrijf was en dat hij u ook reeds eerder in bescherming had genomen (CGVS I, p. 10, 16). Gezien u eveneens verklaarde dat de directeur van het bedrijf ook gesanctioneerd kon worden door de partijkern (CGVS I, p. 14), is dit, indien u daadwerkelijk zou gevisieerd worden door de partijkern van uw bedrijf, weinig aannemelijk, te meer u ook verklaarde dat uw directeur niet wist waarom u zo vaak gecontroleerd werd en hij evenmin kon regelen dat u voor bepaalde taken niet langer verantwoordelijk was (CGVS I, p. 15-16). Uw verklaringen betreffende zijn rol missen dan ook elke coherentie. Voorts stelde u dat u sinds januari 2017 thuis in de gaten werd gehouden door een wagen met personen in uniform erin. Deze wagen volgde u eveneens wanneer u uw woning verliet (CGVS I, p. 16). Gezien de wagen er niet heel de tijd stond, dacht u dat – hoewel u hier geen enkele concrete aanwijzing voor had (CGVS II, p. 5) – dit was wanneer er bij uw burens een groep van verzetsmensen samenkwam (CGVS II, p. 5). In het licht van voorgaande verklaringen, is het dan ook weinig geloofwaardig dat u, die van 2017 tot uw vertrek in 2019 in de gaten werd gehouden, niet gevolgd werd wanneer u maandelijks voor uw werk naar een andere provincie in Cuba ging (CGVS I, p. 17 / CGVS II, p. 4-5). Uw uitleg dat dit was omdat u met een wagen van het werk was, weet hier wederom niet te overtuigen (CGVS I, p. 17).”

Door als reden dat zij zo lang nog haar functie heeft uitgeoefend bij een bedrijf dat haar viseerde met boetes en administratieve sancties aan te halen dat zij verschillende malen zonder succes geprobeerd heeft een eigen zaak op te starten en dat zij ook niet zonder middelen kon achterblijven nu zij verantwoordelijk was voor haar moeder en haar dochter, die van haar afhankelijk waren, beperkt verzoekster zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Haar gevraagd hoe het komt dat zij tot april 2019 aan het werk kon blijven, antwoordde verzoekster dat zij dacht dat ze vooral op zoek waren naar een hele grote fout waardoor zij naar de gevangenis zou moeten en dat zij zich altijd heeft kunnen verdedigen omdat zij niet verantwoordelijk was voor de economische fouten (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 15 maart 2021, p. 16). Op geen enkel ogenblik heeft verzoekster gewag gemaakt van enige poging om als zelfstandige aan de slag te gaan, laat staan dat zij van dergelijke pogingen enig bewijs bijbrengt. Dat verzoekster thans aangeeft dat zij het bedrijf niet kon verlaten omdat zij dan geen middelen zou hebben voor haar moeder en dochter is, daargelaten het gegeven dat er in het dossier geen elementen zijn waaruit zou blijken dat zij niet elders aan de slag zou kunnen, een indicatie dat de door haar aangehaalde problemen bij dat bedrijf onvoldoende ernstig zijn om er een nood aan internationale bescherming uit te kunnen afleiden. Waar zij aangeeft dat zij zich door de wijziging van haar functie in 2018 kon onttrekken aan de directe druk die haar overste op haar uitoefende, verklaart verzoekster evenmin hoe het komt dat zij zo lang haar functie heeft uitgeoefend. Haar problemen op het werk zouden immers zijn begonnen sinds januari 2017.

In tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing nergens gemotiveerd dat het onwaarschijnlijk is dat zij persoonlijk het doelwit van de sancties was omdat zij verklaarde dat de directeur ook door de partijkern kon worden gesanctioneerd, doch wel dat het, gezien de directeur van het bedrijf ook gesanctioneerd kon worden door de partijkern, weinig aannemelijk is dat zij met behulp van deze directeur in 2018 van afdeling kon veranderen en de vrijheid

kreeg om elke maand een week à tien dagen voor haar werk naar een andere provincie te gaan indien zij daadwerkelijk gevisieerd zou worden door de partijkern van haar bedrijf. Ook wordt nergens in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het tegenstrijdig zou zijn dat de directeur niet begreep waarom verzoekster zo vaak werd gecontroleerd. Dat de directeur niet wist dat zij zo vaak werd gecontroleerd en evenmin kon regelen dat zij voor bepaalde taken niet langer verantwoordelijk was, wordt in de bestreden beslissing eerder aangehaald als extra argument voor de overweging dat het weinig aannemelijk is dat verzoekster met behulp van deze directeur in 2018 van afdeling kon veranderen en de vrijheid kreeg om elke maand een week à tien dagen voor haar werk naar een andere provincie te gaan indien zij door de partijkern van haar bedrijf daadwerkelijk gevisieerd zou worden. Dat het om een groot publiek bedrijf zou gaan, dat hij de algemene directeur was, maar ook een eigen baas had en dus niet noodzakelijk op de hoogte was van alle beleidsmaatregelen die werden uitgevoerd door mensen hoger in het bedrijf dan hij, werpt geen ander licht op deze overweging.

Waar verzoekster laat gelden dat zij niet inziet hoe zij had kunnen weten waarom de auto die haar volgde voor haar huis geparkeerd stond en haar volgde toen zij naar haar werk ging, is het middel niet gericht tegen de motieven van de bestreden beslissing, waarin haar nergens wordt verweten dit niet te weten of hiervan geen bewijs te hebben geleverd. Er wordt in de bestreden beslissing slechts vastgesteld dat verzoekster geen enkele concrete aanwijzing had voor het feit dat zij dacht dat de wagen haar volgde wanneer er bij haar burelen een groep van verzetsmensen samenkwam, wat door verzoekster niet wordt betwist. Waar zij aanvoert dat het zeer plausibel is dat zij niet meer werd gevolgd toen zij voor haar werk naar andere provincies reisde aangezien zij daar met een bedrijfswagen naartoe ging, beperkt verzoekster zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Ook de Raad is van oordeel dat deze uitleg niet kan overtuigen in het licht van verzoeksters verklaringen dat zij reeds van 2017 tot haar vertrek in april 2019 in de gaten werd gehouden. Dat men haar niet meer zou volgen om de eenvoudige reden dat zij niet met haar eigen wagen reed, is weinig geloofwaardig of doet minstens afbreuk aan de ernst van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees. Waar verzoekster nog poneert dat het slechts om een veronderstelling gaat aangezien zij moeilijk kan bewijzen dat zij werd gevolgd indien zij hen tijdens haar reizen niet heeft gezien, wijst de Raad erop dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Wat betreft de huiszoeking die in mei 2017 bij verzoekster thuis zou hebben plaatsgevonden en waarbij de neef van verzoekster zou zijn aangehouden, wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gemotiveerd:

“Ter ondersteuning hiervan legde u een document neer waarin staat dat u zijn borg betaalde. Gelet dat uit dit document niet geconcludeerd kan worden dat er een huiszoeking bij u plaatsvond noch dat er in vermeld wordt in welke concrete omstandigheden uw neef werd aangehouden, werd u gevraagd bijkomende bewijsstukken in te dienen betreffende dit incident. Immers uit uw verklaringen blijkt dat er wel degelijk dergelijke bewijzen zijn, met name betreffende zijn in beschuldigingsstelling en de boete die hij diende te betalen (CGVS II, p. 7). U legde na afloop van uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal een screenshot van een gesprek met uw neef voor waarbij u in uw begeleidende e-mail van 8 mei 2021 verklaarde dat hij geen documenten uit Cuba heeft. Dat u evenwel in dit gesprek niet vraagt waar deze documenten dan wel zouden kunnen zijn – hij woonde immers in de woning van uw zus achter jullie woning in Cuba (CGVS II, p. 5) –, doet evenwel vraagtekens rijzen bij de oprechtheid van uw poging tot het bekomen van de gevraagde bewijsstukken. Er kan nochtans redelijkerwijze van een verzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven.”

Verzoekster verwijt de commissaris-generaal te veeleisend te zijn en herhaalt dat zij haar neef gecontacteerd heeft om alle documenten te verzamelen maar dat deze uit Cuba was gevlucht en de documenten niet meer heeft. Zij betwist evenwel niet dat zij niet heeft gevraagd aan haar neef waar deze documenten dan wel zouden kunnen zijn, noch dat deze neef in Cuba in de woning van haar zus woonde, achter haar woning. Nu zij niet eens heeft gevraagd aan haar neef waar de desbetreffende documenten zich zouden bevinden, kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat het onmogelijk zou zijn om deze documenten te verkrijgen. Dat zij niet ziet hoe zij deze documenten zou kunnen krijgen, is dan ook eerder te wijten aan de vrijblijvendheid van haar poging om de documenten van haar neef te bekomen.

Door nog te laten gelden dat het incident met haar neef en zijn arrestatie binnen haar familie tot grote spanningen hebben geleid en dat de moeder van haar neef (haar tante) haar verantwoordelijk houdt voor wat er gebeurd is, zodat haar mogelijkheden om dergelijk bewijs te verkrijgen verzwakt zijn,

verklaart verzoekster niet waarom zij haar neef niet heeft gevraagd waar de documenten die zij nodig had voor haar verzoek om internationale bescherming zouden kunnen zijn en waarom zij dus geen oprechte inspanning heeft geleverd om haar relaas te kunnen staven met meer bewijskrachtige stukken.

De omstandigheid dat verzoekster gedetailleerde verklaringen zou hebben afgelegd over (onder meer) *“de uitvoering van de huiszoekingen, wat er gebeurde, in welke omstandigheden, op welk moment, hoe werd haar neef gehouden, wat ze hebben gevoeld, hun angst, het trauma dat het veroorzaakte, hoe verzoekster en haar mama probeerden hem te bevrijden, de discussies met de politieagenten, hoeveel waren er, de stappen bij het politiekantoor, enz.”*, doet geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde vaststellingen. Er wordt immers niet betwist dat de neef van verzoekster werd vastgehouden, noch dat verzoekster voor diens vrijlating een borgsom heeft betaald. Dit betekent echter niet dat de aanhouding van haar neef illegaal was en verband hield met de problemen waarvoor verzoekster verklaart haar land van herkomst te hebben verlaten. Waar verzoekster nog aanvoert dat haar verklaringen overeenkomen met de algemene situatie in Cuba zoals die wordt beschreven door objectieve informatiebronnen (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3), wijst de Raad erop dat een gegronde vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond en dat verzoekster niet kan volstaan met het louter verwijzen naar algemene informatie over haar land van herkomst. Zoals uit het voorgaande reeds is gebleken, blijft verzoekster daartoe evenwel in gebreke.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog op het volgende gewezen:

“Ten slotte is het opmerkelijk dat u, rekening houdend met de door u aangehaalde problemen met de Cubaanse autoriteiten, zonder problemen een paspoort kon bekomen en het land legaal per vliegtuig kon verlaten (CGVS I, p. 5, 7). Dit staat immers haaks op uw verklaringen dat u geïmagineerd werd door de Cubaanse autoriteiten. Dat u die in Holguin woonde uw paspoort in La Havana bekwam en daar ook vertrok (CGVS II, p. 9), weet gezien de ernst van de door u beweerde gebeurtenissen dan ook niet te overtuigen.”

Verzoekster voert aan dat zij in 2018 voor het eerst had geprobeerd een paspoort aan te vragen om te vluchten, maar dat dit niet was gelukt en dat zij *“verschillende dingen (heeft) opgezet om haar paspoort te hebben in geheim”*, met name het bekomen van een andere functie en van de hulp van de algemene directeur om komaf te maken met de regularisatie van haar paspoort, het vragen van haar paspoort in La Havana, het profiteren van een werkreis om te vluchten en het regelen van alle administratieve zaken ver buiten de stad waar zij woonde. Zij beperkt zich hiermee tot een herhaling van de verklaringen die zij aflegde tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoekster dat zij geen problemen heeft ondervonden bij het bekomen van haar paspoort, dat er geen voorwaarden zijn verbonden aan het bekomen van een paspoort, behalve het hebben van geld en dat zij geen problemen kende bij het verlaten van Cuba (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 15 maart 2021, p. 6-7). Deze vaststellingen staan wel degelijk haaks op verzoeksters verklaringen dat zij door de Cubaanse autoriteiten geïmagineerd werd, niettegenstaande haar (niet gestaafde) verklaringen over haar pogingen om eerder al een paspoort te bekomen en Cuba te verlaten en over het bekomen van het paspoort waarmee zij in april 2019 uiteindelijk zonder problemen Cuba heeft verlaten. Ten slotte wijst de Raad er nogmaals op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij door de Cubaanse autoriteiten en/of leden van de Communistische partij van Cuba geïmagineerd wordt.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen en overwegingen is ook de Raad van oordeel dat verzoekster, niettegenstaande niet wordt betwist dat zij voor een staatsbedrijf werkte, dat zij in een militaire zone woonde, dat zij burens had die door de Cubaanse regering als tegenstanders werden beschouwd en dat in Cuba (vermeende) tegenstanders van het regime slachtoffers kunnen zijn van repressie en op grote schaal mensenrechten worden geschonden, niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij door de Cubaanse autoriteiten en/of leden van de Communistische partij van Cuba persoonlijk wordt geïmagineerd.

Voorts wordt in de bestreden beslissing nog als volgt overwogen:

“Betreffende uw verklaring dat u bij een terugkeer naar Cuba geen werk meer zou hebben en aldus geen middelen om uw dochter te onderhouden (CGVS II, p. 9), dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakte dat u op uw werk geïmagineerd werd door de Cubaanse autoriteiten en of leden van de communistische partij. Dergelijke motieven zijn aldus louter van socio-economische aard en ressorteren

als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In onderhavig verzoek zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in uw hoofd suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond. Bovendien blijkt uit niets dat u, die in het verleden reeds verschillende jobs uitoefende (CGVS I, p. 4) bij een terugkeer naar Cuba geen toegang zou hebben tot de Cubaanse arbeidsmarkt.”

Verzoekster haalt rapporten aan van Human Rights Watch en van Amnesty International (stukkenbundel verzoekster, stukken 3 en 6) waarin wordt vastgesteld dat de repressie van de oppositie door de Cubaanse autoriteiten ook gaat over ontslag en maatregelen die de toegang tot werk beperken. Aangezien zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij door de Cubaanse autoriteiten en/of leden van de Communistische partij van Cuba geïsoleerd wordt omwille van haar oppositie daartegen, is de verwijzing naar deze rapporten *in casu* echter niet dienstig.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing volledigheidshalve nog op het volgende gewezen:

“Volledigheidshalve kan voor wat betreft het feit dat u reeds meer dan 2 jaar geleden Cuba verlaten heeft, gewezen worden op de in de Cubaanse migratiewet opgenomen ‘repatriëringsprocedure’ die Cubanen toelaat ook na 2 jaar afwezigheid terug te keren naar Cuba. Ook afgewezen verzoekers kunnen van deze procedure gebruik maken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat wat betreft uw vrees dat de Cubaanse autoriteiten op de hoogte zouden kunnen komen van uw verzoek tot internationale bescherming in België (CGVS I, p. 6), de Belgische autoriteiten de Cubaanse autoriteiten niet inlichten over uw verzoek om internationale bescherming. Cubanen die meer dan twee jaar in het buitenland verbleven hebben worden bovendien niet langer beschouwd als ideologisch verdacht. Informatie stelt dat terroristen, Cubanen met oppositie-activiteiten en Cubanen die ernstige misdrijven hebben gepleegd of tegen wie een rechtszaak loopt van deze procedure worden uitgesloten. Ook wie destijds Cuba illegaal verlaten heeft, kan bij een terugkeer geconfronteerd worden met moeilijkheden. U heeft, mede gelet op voorgaande vaststellingen aangaande uw vluchtrelaas en uw legaal vertrek uit Cuba, dergelijk profiel niet. Tot slot merkt het Commissariaat-generaal op dat onderhavige beslissing enkel een uitspraak doet over de nood aan internationale bescherming, doch geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

De informatie waarop deze beslissing zich baseert werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.”

Verzoekster betoogt dat deze analyse haar moeilijkheden om naar Cuba terug te keren “*minimiseert*” en hekelt dat de desbetreffende informatie geen verzekering biedt voor politieke tegenstanders en mensen die door de Cubaanse overheden geïsoleerd kunnen worden. Aangezien zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij door de Cubaanse autoriteiten en/of leden van de Communistische partij van Cuba geïsoleerd wordt, is dit betoog *in casu* echter niet dienstig. Voorts blijkt niet dat verzoekster hier in België kritiek heeft geuit op de Cubaanse regering, laat staan dat dit in Cuba geweten zou zijn, zodat ook haar betoog dat Cuba ook Cubanen in het buitenland die kritiek hebben op de regering de toegang tot Cuba ontzegt *in casu* niet dienstig is.

Waar verzoekster erop wijst dat haar visum niet meer geldig is en dat zij dus niet meer naar Cuba kan terugkeren, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt – en verzoekster toont niet aan – dat zij een geldig visum nodig heeft om naar Cuba terug te keren en dat haar paspoort daartoe niet zou volstaan.

Waar verzoekster laat gelden dat zij door Cuba meer dan 24 maanden te hebben verlaten bij terugkeer als een emigrant zal worden beschouwd en dat dit een verlies van eigendomsrecht als gevolg heeft, gaat zij eraan voorbij dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat zij toepassing kan maken van de voornoemde ‘repatriëringsprocedure’, die toelaat bepaalde rechten, zoals het eigendomsrecht, terug te krijgen (adm. doss., stuk 7, map met ‘landeninformatie’, COI Focus “*Cuba. Le retour dans le cadre de la procédure cubaine de rapatriement*” van 17 juli 2020, p. 5).

Voor zover verzoekster er nog op wijst dat verschillende bronnen melden dat er machtsmisbruik zou zijn ten aanzien van Cubanen die gerepatriëerd zijn, toont zij niet aan dat dit ook haar zal overkomen. De loutere mogelijkheid om bij een terugkeer in aanraking te komen met machtsmisbruik volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Gelet op het voorgaande, kan verzoekster niet worden gevolgd in zoverre zij voorhoudt dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Cuba.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij deze niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Cuba zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Cuba actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert het bestaan van een dergelijk risico overigens ook niet aan.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Waar verzoekster in zeer ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN